

- 2) w rozdziale III — Szczegółowa klasyfikacja według działów, rozdziałów i tytułów:
- w dziale 11 — Budownictwo skreśla się tytuł: „1132 — Dokumentacja przyszłościowa”,
 - w dziale 14 — Transport i łączność wprowadza się rozdział: „Rozdział 146 — Rozliczenia z tytułu przeliczników”,
 - w dziale 26 — Kultura fizyczna i turystyka tytuł 2604 otrzymuje brzmienie: „2604 — Centralny Ośrodek Sportu, Turystyki i Wypoczynku”,
 - w dziale 50 — Instytucje finansowe i różne rozliczenia finansowe skreśla się tytuł: „5002 — Bank Inwestycyjny”;
- 3) w rozdziale V — Klasyfikacja paragrafowa wydatków pod lit. a) Zestawienie paragrafów:
- § 70 otrzymuje brzmienie: „§ 70 — Inwestycje branżowe kontynuowane”,
 - § 72 otrzymuje brzmienie: „§ 72 — Dotacje na fundusze inwestycyjne zjednoczeń”,
 - § 75 — skreśla się;
- 4) w rozdziale V — Klasyfikacja paragrafowa wydatków pod lit. b) Pozycje — Objaśnienia:
- § 70 otrzymuje brzmienie: „§ 70 — Inwestycje branżowe kontynuowane. Paragraf ten obejmuje wydatki budżetowe:
 - na bieżące finansowanie inwestycji branżowych kontynuowanych — w części dotyczącej dawnych inwestycji centralnych,
 - na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw rolnictwa podejmowanych na podstawie decyzji prezydium rad narodowych, nie finansowanych wstępnie kredytem bankowym.”
 - § 71 otrzymuje brzmienie: „§ 71 — Spłata kredytu bankowego. Paragraf ten obejmuje wydatki budżetowe:
 - na spłatę kredytów bankowych udzielonych na inwestycje centralne rozliczone do dnia 31 grudnia 1969 r.,
 - na inwestycje przedsiębiorstw terenowych podejmowane na podstawie decyzji prezydium rad narodowych, finansowane wstępnie kredytem bankowym. Nie wykorzystane na ten cel środki podlegają przełaniu na fundusze inwestycyjne zjednoczeń dla umożliwienia spłat kredytów zapadających w 1970 r.”
 - § 72 otrzymuje brzmienie: „§ 72 — Dotacje na fundusze inwestycyjne zjednoczeń i terenowe fundusze inwestycyjne. Paragraf ten obejmuje dotacje na uzupełnienie funduszy inwestycyjnych zjednoczeń oraz terenowych funduszy inwestycyjnych.”
 - § 73 otrzymuje brzmienie: „§ 73 — Budownictwo inwestycyjne jednostek budżetowych. Paragraf ten obejmuje wydatki budżetowe na kontynuowane budownictwo inwestycyjne jednostek budżetowych, zakładów budżetowych, instytutów naukowo-badawczych (także na rozrachunku gospodarczym), jak również budownictwo mieszkaniowe rad narodowych oraz ewentualne dotacje na fundusze inwestycyjne jednostek budżetowych tworzone przez prezydium rad narodowych.”
 - § 75 — skreśla się,
 - § 76 otrzymuje brzmienie: „§ 76 — Resortowe budownictwo mieszkaniowe. Paragraf ten obejmuje wydatki budżetowe na finansowanie kontynuowanego resortowego państwowego budownictwa mieszkaniowego.”
- § 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1970 r.

Minister Finansów: J. Trendota

69

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 11 lutego 1970 r.

w sprawie alarmów na statkach morskich.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) i § 5 pkt 8 i 10 oraz § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Żegluga z dnia 26 marca 1964 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich (Dz. U. z 1964 r. Nr 15, poz. 89 i z 1966 r. Nr 34, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do polskich statków morskich, z wyjątkiem:

- 1) jednostek pływających marynarki wojennej, organów ochrony granic i Milicji Obywatelskiej,
- 2) statków bez własnego napędu,
- 3) statków, na których wymagana liczebność załogi jest mniejsza niż 5 osób.

2. Przepisy w sprawie alarmów na statkach wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 wydają urzędy morskie.

§ 2. 1. Na statkach morskich obowiązują następujące alarmy:

- 1) alarm łodziowy, w razie potrzeby opuszczenia statku; alarm ogłasza się siedmioma lub więcej krótkimi dźwię-

kami z następującym po nich jednym długim dźwiękiem gwizdka lub syreny (.....—), (.....—) itd.,

- 2) alarm pożarowy, w razie pożaru lub stwierdzenia poważnego zagrożenia pożarowego na statku; alarm ogłasza się dwoma krótkimi i jednym długim dźwiękiem gwizdka lub syreny (••—),
- 3) alarm „człowiek za burtą”, w razie ratowania człowieka, który wypadł za burtę; alarm ogłasza się trzema długimi dźwiękami gwizdka lub syreny (— — —),
- 4) alarm wodny, w razie gdy stwierdzono na statku obecność wody zagrażającej bezpieczeństwu statku; alarm ogłasza się dwoma krótkimi, z następującymi po nich dwoma długimi dźwiękami, a następnie znowu dwoma krótkimi dźwiękami gwizdka lub syreny (••—•••).

2. W celach szkoleniowych przeprowadza się na statkach alarmy ćwiczebne dla załogi oraz alarmy próbne dla pasażerów.

3. Przy ogłaszaniu alarmów ćwiczebnych i próbnych w portach należy zamiast gwizdka lub syreny używać dzwon-

ków wewnętrznych lub innej wewnętrznej sygnalizacji dźwiękowej.

§ 3. Sygnały alarmowe należy dawać tak często, jak tego wymagają okoliczności, i uzupełniać je dodatkowym sygnałem dźwiękowym uruchamianym elektrycznością z mostku, a słyszalnym we wszystkich pomieszczeniach, w których mogą znajdować się ludzie. Charakterystyka tego dodatkowego sygnału powinna być zgodna z charakterystyką ustaloną dla odpowiedniego sygnału w § 2 ust. 1.

§ 4. 1. Na statku powinien znajdować się rozkład alarmowy określający sygnały alarmowe i ich charakterystykę oraz sposób postępowania i obowiązki członków załogi na wypadek alarmu.

2. Na statku, na którym znajdują się pomieszczenia pasażerskie, powinny znajdować się również tablice informacyjne dla pasażerów, określające dotyczące pasażerów sygnały alarmowe i ich charakterystykę oraz sposób zachowania się pasażerów na wypadek alarmu.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące rozkładu alarmowego, tablic informacyjnych dla pasażerów, terminów i sposobu przeprowadzania alarmów ćwiczebnych i próbnych określa instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 5. O przeprowadzeniu alarmów przewidzianych w zarządzeniu lub o niemożności ich przeprowadzenia w przepisany terminie albo o częściowym tylko ich przeprowadzeniu należy dokonać zapisu w dzienniku okrętowym lub w innym odpowiednim dzienniku statku.

§ 6. Urzędy morskie w uzgodnieniu z armatorami ustala dla poszczególnych typów statków ilość i rodzaj sprzętu i materiałów, jakie obowiązany jest posiadać statek na wypadek alarmu wodnego, przeznaczonych do likwidowania przecieków i ratowania statku przed zatonięciem (wyposażenie awaryjne).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: J. Szopa

Załącznik do zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 11 lutego 1970 r. (poz. 69).

INSTRUKCJA W SPRAWIE ALARMÓW NA STATKACH MORSKICH

§ 1. 1. Statek przed wyjściem na morze powinien posiadać rozkład alarmowy, sporządzony stosownie do:

- 1) znajdującego się na statku wyposażenia ratunkowego, radiokomunikacyjnego, pożarowego i awaryjnego,
- 2) składu i liczebności załogi,
- 3) liczby pasażerów.

2. Rozkład alarmowy powinien:

- 1) obejmować alarmy: łodziowy, pożarowy, „człowiek za burtą” i wodny,
- 2) podawać charakterystykę sygnałów alarmowych,
- 3) wyznaczać stanowiska alarmowe dla członków załogi i punkty zborne dla pasażerów,
- 4) określać obowiązki każdego członka załogi w czasie alarmu,
- 5) określać miejsce przechowywania wyposażenia awaryjnego; zaleca się, aby wyposażenie to przechowywane było w miejscu łatwo dostępnym, powyżej pokładu głównego, a na ochronnopokładowcach otwartych — powyżej pokładu ochronnego, w pomieszczeniach nie przylegających do dziobnicy statku.

3. Rozkład alarmowy powinien być sprawdzony, podpisany i opatrzony datą przez kapitana statku oraz powinien być wywieszony na widocznych miejscach, a w szczególności w:

- 1) kabinie nawigacyjnej lub sterowni,
- 2) maszynowni,
- 3) korytarzach prowadzących do pomieszczeń załogowych i pasażerskich.

4. Obok rozkładu alarmowego na statku powinien być wywieszony w miejscu ogólnie dostępnym, powyżej pokładu głównego, plan systemu balastowo-osuszającego statku.

§ 2. Rozkład alarmowy powinien określać obowiązki wyznaczone poszczególnym członkom załogi stosownie do rodzaju alarmu, w szczególności w związku z:

- 1) postępowaniem w razie:
 - a) potrzeby opuszczenia statku,

- b) spostrzeżenia pożaru lub wypadnięcia człowieka za burtę,
- c) pożaru statku w porcie,
- d) stwierdzenia na statku obecności wody zagrażającej bezpieczeństwu statku,
- 2) podziałem czynności i obsadą stanowisk alarmowych załogi pokładowej, maszynowej i hotelowej, odrębnie dla każdego rodzaju alarmu,
- 3) zamykaniem drzwi wodoszczelnych i pożarowych, iluminatorów, zaworów i urządzeń do zamykania ścieków oraz innych podobnych otworów,
- 4) obsadą, wyposażeniem i wodowaniem łodzi i tratw oraz dostarczaniem na nie odpowiedniej liczby koców, jak również ogólnym przygotowaniem innych środków ratunkowych,
- 5) obsługą silników na łodziach lub napędu śrubowo-łęcznego i wiosłowego oraz obsługą instalacji radiowej i reflektorów,
- 6) ostrzeganiem i kierowaniem ruchem pasażerów, zwłaszcza w korytarzach i klatkach schodowych, gromadzeniem pasażerów w punktach zbornych, sprawdzaniem, czy pasażerowie są właściwie ubrani i czy we właściwy sposób założyli na siebie pasy ratunkowe, oraz rozmieszczeniem pasażerów w łodziach i tratwach ratunkowych,
- 7) składem, wyposażeniem i zbiórką sekcji przeciwpożarowej,
- 8) wyłączeniem prądu elektrycznego i wentylacji z zagrożonej części statku,
- 9) ustalaniem miejsc przebiccia statku,
- 10) przygotowaniem i uruchamianiem pomp,
- 11) przygotowaniem wyposażenia awaryjnego, w szczególności wyciąganiem plastra i lin naciągowych i zamocowywaniem lin do plastra,
- 12) podciąganiem lin podstępkowych,
- 13) sondowaniem żez i zbiorników balastowych,
- 14) uszczelnianiem miejsca przecieku (założenie plastra, poduszki itp.),
- 15) sprawdzaniem zaworów skrajnika dziobowego,

16) sprawdzaniem znajomości przez załogę systemu balastowo-osuszającego.

§ 3. 1. Każdy członek załogi powinien mieć przydzielony numer alarmowy i kartę alarmową.

2. Należy na bieżąco prowadzić wykaz numerów alarmowych, zawierający nazwiska, imiona i stanowiska członków załóg, którym numery te zostały przydzielone.

3. Karta alarmowa powinna zawierać numer alarmowy oraz określać przewidziane dla posiadacza tego numeru czynności w zakresie każdego rodzaju alarmu.

4. Karty alarmowe dla cudzoziemców będących członkami załogi powinny być wypełnione w zrozumiałym dla nich języku.

§ 4. 1. Tablice informacyjne dla pasażerów powinny zawierać informacje o:

- 1) charakterystyce i znaczeniu sygnałów alarmowych dotyczących pasażerów,
- 2) zachowaniu się pasażerów w czasie alarmów,
- 3) położeniu punktu zbornego dla pasażerów,
- 4) numerze łodzi lub tratwy ratunkowej, do której powinni udać się w razie alarmu pasażerowie określonej kabiny lub pomieszczenia,
- 5) postępowaniu w razie zauważenia pożaru na statku lub wypadnięcia człowieka za burtę,
- 6) sposobie zakładania pasa ratunkowego w formie ilustrowanej rysunkami lub zdjęciami fotograficznymi.

Tablice te powinny być wywieszane na widocznym miejscu w kabinach i pomieszczeniach pasażerskich.

2. Informacje przewidziane w ust. 1 powinny być podane w językach polskim i angielskim oraz w miarę potrzeby w innym języku obcym.

§ 5. 1. Alarmy ćwiczebne dla załogi, z wyjątkiem alarmu wodnego, przeprowadza się:

- 1) na statkach pasażerskich — każdorazowo przed opuszczeniem przez statek portu wyjścia w inną niż krótka podróż międzynarodową, a następnie raz w tygodniu,
- 2) na statkach pasażerskich uprawiających krótkie podróże międzynarodowe oraz żeglugę krajową — raz w miesiącu,
- 3) na statkach innych niż pasażerskie — w odstępach czasu nie przekraczających jednego miesiąca, z tym że jeżeli na statku zmieniono ponad 25% ogólnego stanu załogi od chwili ostatniego alarmu — alarm należy przeprowadzić przed upływem 24 godzin od wyjścia statku z portu, w którym nastąpiła zmiana załogi.

2. Krótka podróż międzynarodowa, o której mowa w ust. 1, oznacza podróż międzynarodową, w czasie której statek nie oddala się więcej niż 200 mil morskich od portu lub miejsca, w którym pasażerowie i załoga mogą znaleźć bezpieczne schronienie, przy czym odległość między ostatnim

odwiedzonym portem kraju, z którego rozpoczęto podróż, a końcowym portem przeznaczenia nie przekracza 600 mil morskich.

3. Ćwiczebne alarmy wodne należy przeprowadzać na wszystkich statkach w odstępach czasu nie przekraczających 3 miesięcy.

§ 6. 1. Alarm próbny dla pasażerów przeprowadza się przed upływem 24 godzin od chwili wyjścia statku z portu, w którym przyjęto pasażerów.

2. Jeżeli podróż statku ma trwać krócej niż 24 godziny, kapitan statku powinien zamiast alarmu próbnego ogłosić pasażerom w jak najkrótszym czasie po rozpoczęciu podróży sposób postępowania w razie niebezpieczeństwa oraz wskazać rozmieszczenie i sposób użycia środków ratunkowych.

3. Jeżeli podróż statku trwać będzie dłużej niż 1 miesiąc, następne alarmy próbne dla pasażerów powinny być przeprowadzane w odstępach miesięcznych.

§ 7. 1. Kapitan statku powinien przeprowadzać alarmy ćwiczebne i próbne zgodnie z obowiązującym rozkładem alarmowym i w taki sposób, aby członkowie załogi oraz pasażerowie znali i rozumieli przydzielone im obowiązki i czynności oraz potrafili je wykonać szybko i sprawnie.

2. W czasie alarmów ćwiczebnych i próbnych kapitan statku obowiązany jest nadzorować ich przebieg, sprawdzać gotowość i stan techniczny środków ratunkowych, pożarowych i sprzętu awaryjnego oraz sprawność ich obsługi przez załogę.

§ 8. Podczas przeprowadzania ćwiczebnych lub próbnych alarmów łodziowych powinna być używana każdorazowo inna grupa łodzi ratunkowych. Użyte łodzie powinny być wychylane za burtę i opuszczane w miarę możliwości na wodę. W żadnym jednak wypadku okres niewodowania poszczególnej łodzi nie może przekraczać 4 miesięcy.

§ 9. Alarmy ćwiczebne i próbne przewidziane w zarządzeniu można przeprowadzać bezpośrednio jeden po drugim i łączyć je ze sobą, pod warunkiem wykonania wszystkich czynności przewidzianych dla tych alarmów.

§ 10. Zapis w dzienniku okrętowym lub w innym odpowiednim dzienniku statku dotyczący alarmów powinien określać w szczególności: datę przeprowadzenia i czas trwania alarmu ćwiczebnego lub próbnego, rodzaj alarmu lub ćwiczeń, urządzenia i wyposażenie, jakich użyto podczas alarmu, ocenę sprawności załogi oraz urządzeń i wyposażenia, opis przyczyn, wskutek których alarmy ćwiczebne i próbne nie odbyły się w przepisanych terminach lub odbyły się tylko częściowo, stan działania drzwi wodoszczelnych i pożarowych oraz innych zamknięć, wyniki uruchamiania silników lub napędu ręcznego łodzi, przeglądu wyposażenia łodzi, sprzętu ratunkowego, przeciwpożarowego i awaryjnego.

70

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 23 lutego 1970 r.

w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w razie wystawienia wynalazku lub wzoru na XXV Targach Krajowych Wiosna 1970 w Poznaniu w roku 1970 albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na tych targach w roku 1970.

Na podstawie art. 27 i 82 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156), art. 18 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73), § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1963 r. w sprawie pierwszeństwa do

uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w przypadkach wystawienia wynalazku i wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą albo zamieszczenia znaku na towarze wystawionym na takiej wystawie (Dz. U. Nr 23, poz. 133), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje: